

forelagte Lovforslag, det, som giver Ministeren det langt overvejende Indtægtsbeløb, Merindkomstskatten, er der jo sket den Forandring, at man i Aar har medtaget de Indtægter, som ikke er større, end de paa-gældendes Indtægter har været i de 3 Aar før Krigen; og medens jeg har anset det fuldt forsvarligt de foregaaende Aar, at Merindtægtsskatten var knyttet til de voksende Indtægter, som jo i alt Fald for en Del skyldtes Krigen — man var jo ganske vist ikke i Stand til at trække nogen nøjagtig Grænse for, hvad der skyldtes Krigen og Konjunkturerne, og hvad der fremkom paa anden Maade, og dette var i og for sig beklageligt, men i det store og hele er det jo dog Krigsindtægterne, man har ramt paa denne Maade —, saa mener jeg, at Forholdet nu i det tredie Krigsjaar stiller sig saaledes, at man vilde komme til at begaa en Uretfærdighed ved udelukkende at beskatte disse Indtægter uden at forhøje Skatten for dem, som havde sikre konstante Indtægter, og som ikke kan komme ind under Mer-Beskatningen. Jeg kan derfor give min Tilslutning til, at man ogsaa har udstrakt Beskatningen til disse Indtægter.

Denne Lov om Merbeskatningen har jo gentagne Gange i Forvejen foreligget til Behandling, men hver Gang har Arbejdstiden været meget knap, og man har omtrent været henvist til at tage Loven i den Form, i hvilken den højtærede Minister forelagde den. Der var ikke Tid til at overveje, om man kunde komme frem ad væsentlig andre Veje end den foreslaaede. I Aar mener jeg, at Forslaget er kommet frem saa betids, at der kan blive Tid til Overvejelse, og bl. a. vil jeg henstille til Overvejelse, om man ikke ogsaa kunde komme til en mere jævn og glidende Skala end den, der har været foreslaaet, eller den, der nu findes i Lovforslaget, som jo ganske vist er forbedret noget i Folketinget, saaledes at Skalaen er noget mere glidende, end den var foreslaaet fra Ministerens Side, men jeg tror dog, at man paa dette Omraade kunde opnaa endnu bedre Resultater.

Jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind paa Enkeltheder i Lovforslaget, det vil bedre kunne gøres i det Udvalg, som jeg har hørt den foregaaende ærede Taler udtale, at han vilde foreslaa nedsat. Jeg vil blot udtale det Haab, at Forhandlingerne i dette Udvalg vil føre til et gunstigt Resultat, saaledes at vi ikke blot faar denne Lov ført ind i et saa godt og for Skatteyderne saa lidet trykkende Spor, som det er muligt, naar Statskassen skal have

de Indtægter, der skal til, men at vi ogsaa i dette Udvalg maa kunne optage Forhandlinger om Veje til at skaffe Statskassen de Beløb, som den i øvrigt maatte komme til at mangle.

Vejstrup: Den højtærede Minister sagde, at de Principper, som laa til Grund for det foreliggende Lovforslag, hvad angaar Formue- og Indtægtsskatten, har været drøftede adskillige Gange, og at der derfor ikke var nogen særlig Grund til at komme stærkt ind paa disse; og det er jo ganske rigtigt. Vi har den ene Gang efter den anden under hele denne Krigssituation haft Lejlighed til at drøfte Beskatningen af Formue og Indkomst. Det Skattesystem, som vi normalt lever under, er et i høj Grad kombineret System, en Kombination af direkte og indirekte Skatter. Men medens Forholdet er det, at man under normale Forhold er saaledes stillet, at den indirekte Beskatning i høj Grad er dominerende, saa er Forholdet i dette Øjeblik noget andet —, det gælder i alt Fald, dersom man undtager den indirekte Beskatning, som fremkommer gennem Omsætningssskatter, nemlig den saakaldte Stempelafgift. Dersom man undtager denne, bliver Forholdet det, at Indtægten af den direkte Beskatning i dette Øjeblik ikke saa ganske lidt overstiger Indtægten af den indirekte Beskatning. Jeg anser dette for at være en ganske fortrinlig og forsvarlig Finanspolitik under de nuværende Forhold. Ja, jeg tror endogsaa at turde sige, at det vel er den eneste mulige. Nu hørte jeg i Dag, hvad man har hørt ikke saa faa Gange i den senere Tid, at det blev fremhævet, hvor urimeligt det var at fortsætte med den direkte Beskatning uden at røre ved den indirekte, og der er især her to Ting, man fæster Opmærksomheden ved: den saakaldte Luksusbeskatning og Jernbaneløstaksterne. Det ærede Medlem, som talte for det konservative Folkeparti (Piper), sagde endogsaa, at man maatte paa Trods af det Mishag, han mente, det havde voldt Finansministeren, synge det Omkvæd saa mange Gange, at hele Forsamlingen sang med. Jeg vil sige, at det er muligt, man kan komme dertil, men det turde bero paa, hvem der synger for, thi det maatte være den finansielle Sagkundskab, der sang for, hvis hele Forsamlingen skulde give sig til at synge med paa det Omkvæd. Jeg maa sige, at jeg vilde ikke pure være med til at afvise en Luksusbeskatning, men jeg har paa den anden Side ikke nogen stor Tro til en saadan Beskatning.